EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 3 | Març-Abril de 2001 | Difusió gratuïta

EDITORIAL

Una vegada més tens el pèsol negre a les teves mans, estem orgullosos de poder complir amb la promesa de constància i periodicitat, però això no es sols gràcies a nosaltres; sembla ser que la revista continua agradant i cada vegada són més els que volen deixar palès en un mitjà totalment obert com aquest les injustícies que vivim cada dia, coses que han de sortir a la llum, siguin fora o dins de la comarca i que si no ens encarreguem nosaltres mateixos de denunciar-les públicament no arribaran mai a saber-se.

En aquestes dates mentrestant que la classe obrera ha estat enganxada a la pantalla del televisor mirant el Barça-Madrid el govern ha aprovat per comte seva una nova reforma laboral, una nova reforma laboral aprovada, un cop més, a esquenes dels treballadors. Una reforma laboral on els treballadors no hi ha tingut res a dir, on es continuen retallant els drets assolits per la classe obrera al llarg de la història. També mentre la població ha estat mirant el gran partit els immigrants seguien tancats a les diferents esglésies de Barcelona lluitant per la seva dignitat humana. Però tot això no té la mes mínima importància al costat d'un Barça-Madrid, el que realment importa son els partits de futbol i els atemptats terroristes. Quant mor un personatge a mans del terrorisme tothom acusa als mateixos, tothom els senyala amb el dit i cada cop són més els senyalats. Però no s'acusa a ningú per les morts d'immigrants a l'estret de Gibraltar, ni de la mort de 3 obrers cada 2 dies causats per la manca de mesures per prevenir-los i evitar-los, tampoc s'acusa a ningú per l'atur que hi ha a l'estat, ni s'acusa a ningú per totes les famílies arreu de tot l'estat que no arriben a una renda mínima, ni per la temporalitat, ni pels sous de misèria, ni per la desinformació, ni per la misèria generalitzada de moltes famílies, ni per la venda d'armes a l'estranger, ni per la masacre del anomenat "tercer mon", ni per la repressió injustificada, ni per les tortures i un llarg etcètera... No estem intentant justificar res, però sols dir que hi ha molts tipus de terrorisme. I uns poden ser mes o menys dolents però ja seria hora que la gent s'adonés que els que senyalen no tenen les mans tan blanques.

SUMARI

ACTUALITAT: Suggerències pel cos de mossos d'esquadra, PP majoria absoluta i repressió, L'immigrant: la persona, Heribert Barrera: feixista català etc...
LABORAL: AMP, Una nova reforma laboral.
DIDACTICA I DEBAT: És ETA un organisme governamental?
HISTÒRIA: L'insurrecció minera de l'Alt Llobregat.
PENSAMENTS: Confessions II
POESIA: Recorriéndote

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

SUGGERENCIES PEL COS DE MOSSOS D'ESQUADRA

Sembla ser que l'últim pèsol va deixar alguns al•ludits. Parlo dels senyors mossos d'esquadra . Se sap per fonts populars i de casualitat (certes converses que s'han escoltat) que els senyors mossos de esquadra estan enfadats per dir-ho d'alguna manera, sembla ser que el fet que la gent pugui explicar el que els va passar els molesta, també estan molestos per la foto, fins i tot sembla ser que els mossos desconcertats van trucar a Barcelona per veure si podien " fer alguna cosa", o sigui per veure si podien callar aquestes boques. Bé , m'agradaria presentar una solució ben fàcil, si els senyors mossos no volen que la gent expliqui experiències com les relatades en l'anterior numero, doncs que no els hi facin el que els van fer, que facin bé la seva feina respectant a la gent i no buscant sempre caps de turc amb els quals lluir placa. I pel tema de la foto es ben senzill, que no aparquin a zones per disminuïts i no els faran fotos com aquella (en la foto es veia el cotxe dels mossos aparcat a la zona d'invàlids de la plaça de sant Pere).
És tan senzill com això, si no volen que la gent es queixi de les vexacions patides doncs que no els hi facin en lloc de voler-los callar, tothom te dret a expressar-se i si els mossos callen aquestes veus haurem perdut el dret a la llibertat de expressió.

almavacia

PP: MAJORIA ABSOLUTA I REPRESSIÓ

Des que el PP té majoria absoluta al govern, la seva vessant més "demòcrata" ha desaparegut deixant al descobert les seves maneres, cada cop més brutals i descarades. La seva nefasta posició en el poder, arrogant i prepotent la podem veure en molts aspectes del seu govern.

En relació amb el "conflicte basc" segueixen , com sempre, negant-se a buscar solucions polítiques, utilitzant el conflicte amb fins electoralistes i aconseguir col.locar al feixista Mayor de lehendakari al País Basc en les imminents eleccions. Al mateix temps aprofita el terrorisme d'ETA per condemnar tot aquell qui discrepi de la "veritat única i indiscutible" que defensa el PP relacionant-lo amb l'entorn d'ETA, ja siguin independentistes, anarquistes, okupes, antifeixistes, etc. Tots els moviments de protesta i resistència a la política neoliberal del govern d'Espanya hi tenen cabuda. I per fer-ho més extensible s'ha Reformat el Còdig Penal de manera que qualsevol que qüestioni aquest règim pot ser acusat de terrorista o de fer apologia del terrorisme.

En aquest tema també s'ha de citar la vergonyosa i lamentable posició que ha pres el PSOE (partit de l'oposició sense alternatives que cada dos per tres proposa pactes d'Estat al PP), que en comptes d'intentar solucionar el problema del terrorisme, puja al tren del PP fent una ofensiva espanyolista conjunta amb un Pacte anti-terrorista, i en contra dels nacionalismes.

Una altra punta de llança de la política del PP és la nova Llei d'Estrangeria, racisme pur i dur, i una mostra més de la falta d'escrúpuls d'aquest govern. Aquesta llei –que atempta contra els drets humans- pretén negar als immigrants els drets més bàsics, negant la seva condició de persones. Se'ls nega el dret de manifestació, de sindicalització i reunió, el dret de vot... evitant així que es puguin defensar de l'explotació més degradant i cínica. Aquesta llei, a part de no comptar amb el suport de la resta de partits, no té suport popular, i això es fa patent amb les múltiples plataformes que dónen suport als immigrants (Assemblea Papers per a tothom, Andalucía Acoge, etc.) i a les multitudinàries manifestacions, com les del 26 de gener i 22 de febrer a Barcelona. A aquesta situació cal afegir-hi encara l'intent del PP de reformar per decret el Forum de la Immigració, per tal de garantitzar-se la majoria absoluta en aquest organisme.

Però el govern del PP té altres facetes, que són un clar escarni a bona part de la població. Un partit que no ha condemnat mai l'alçament militar de Generalísimo, reforça ara la seva postura feixista donant una medalla a títol pòstum a la família de Melitón Manzanas, un dels més sàdics dels torturadors franquistes i col.laborador de la Gestapo. Però no és l'únic feixista que el PP ha volgut recordar; la família de Carrero Blanco ha rebut una indemnització de 23 milions, en concepte de víctima del terrorisme. En canvi a la familia de Josu Muguruza –diputat electe d'HB assassinat el 1989- se li ha negat aquesta indemnització. La paraula "justícia"

pren un curiós significat en mans del PP. Això ho hem pogut comprobar també ultimament quant celebrant els 20 anys del fracàs de l'intent de cop d'Estat del 23-F hem pogut veure com viuen de bé els colpistes en llibertat i amb unes bones pagues mensuals, i sentir els comentaris feixistes de l'aristòcrata Alfonso Armada mentre passeja pels jardins de la seva mansió.

O un altre cas de la penosa "justícia" del PP: l'indult de Gómez de Liaño.

Però les injustícies no s'acaben aquí. Per poder-se mantenir en el poder, els partits necessiten una opinió pública favorable que aconsegueixen –o intenten aconseguir- per mitjà del control dels poders fàctics. Però hi ha qui se'ls escapa de les mans, com Pepe Rei, periodista que, contra la desinformació del PP, proposa alternatives d'informació. Això no agrada al poder, que intenta per tots els mitjans acabar amb ell i les seves revistes –primer el cas de l'*Egin*, i ara de l'*Ardi Beltza*-. Les acusacions que pesen sobre Pepe Rei no s'aguanten per enlloc i són un atemptat contra la llibertat de premsa. Des de les revistes alternatives hem de seguir lluitant per desemmascar la corrupció dels poderosos i les injustícies socials.

Ramon Massana

L'IMMIGRANT: LA PERSONA

No sóc partidari de petites reflexions sobre grans temes. Sempre es pot córrer el risc de deixar-se alguna cosa –i en aquests casos, qualsevol cosa que ens deixem és important-, però tampoc sóc gaire partidari del quietisme –i sobretot del quietisme intel.lectual– i fer reflexions –encara que siguin petites– ja és no estar quiet –o sí!-

Tot plegat és molt contradictori i jo partiré d'aquesta contradicció, que també assumeixo en la meva persona, per parlar d'aquest tema:

Els immigrants són una sola cosa? No; però tots ens entenem quan parlem de la immigració. L'etiqueta d'immigrant només la porten aquelles persones que han sortit del seu país per venir al nostre (si és que és el nostre) en busca d'una feina que els dongui un cert nivell de vida.

Una cosa que observo és que fins i tot el posicionament més progressista accepta que l'immigrant tindrà un treball pitjor i més mal pagat que el nostre. (l'immigrant és feliç recollint la nostra merda. Deixem doncs que ens reculli la merda!). És per això que crec que el debat ha d'anar molt més enllà i no crear debats sempre a posteriori d'algun fet concret; perquè és aquí on hi ha la trampa de la democràcia: es vota el que se'ns ofereix i no pas el que volem. I jo en aquest cas vull que parlem de persones, de la persona que sigui on sigui segueix éssent una persona. I jo vull creure en la dignitat de la persona i m'oposo tant al rebuig dels immigrants com a la "solidaritat" que en alguns casos desperten i que no és res més que aferrar-se a una causa per donar cert sentit a les nostres vides –que en molts casos no els tenen–. Seria bo que aquestes ànimes caritatives demanessin ajuda per a elles mateixes en comptes d'amagar aquesta necessitat d'ajuda "ajudant" a d'altres persones que ells no veuen com a tals.

Ara no voldria jo que es pensés que no crec en la solidaritat; tot al contrari, però aquesta no ha de perdre mai de vista la mateixa dignitat de les persones i la dignitat ens obliga a mirar a tohom com a iguals nostres.

A aquestes alçades ja no parlaré de política, que no deixa de ser un joc estúpid de persones que tenen un afany de poder difícilment controlable. La política té una malaltia que s'agreuja amb el temps: la miopia. De totes maneres això no és el que més em preocupa; estic convençut que la situació canviarà i l'immigrant serà una persona com la dona –no olbidem que per a la política la dona és persona perquè ella mateixa va reivindicar el que li pertocava. És més, la dona és una persona com l'home perquè li va dir a aquell que ja n'hi ha prou. Això mateix és el que estan fent els immigrants: dir-nos que ja n'hi ha prou. A nosaltres ens toca escoltar-los (i la solidaritat és escoltar-los) si volem estalviar-nos futurs maldecaps o si no, ja es faran escoltar ells mateixos.

Algú dubtava d'aquesta reacció de les persones més desfavorides pel planeta envers els més afavorits?

Saïd El Kadaoui

EL CONFLICTE BASC

La treva que ETA oferí, durant catorze mesos, palesà la nul•la voluntat de l'Estat Espanyol i Francès a l'hora de resoldre el problema basc. Durant anys ens van martellejar que sense violència es podia parlar de tot i que el més gran obstacle per a la consecució de la pau era la pràctica constant de la lluita armada. Durant catorze mesos les armes van callar i l'organització respongué positivament a la crida que li féu el Pacte de Lizarra, format pel PNB, EA, IU i EH, la condició de la qual fou que desapareguessin totes les "expressions de violència". La resposta del govern del PP fou la de negar la naturalesa política de l'actual enfrontament, tractar el fenomen ETA com una qüestió de delinqüència comuna i deixar passar el temps creient que aquest li correria al seu favor.

Llur arrogància arriba a l'extrem de celebrar una única reunió amb ETA a Ginebra, el maig del 99, durant la qual es constatà la prepotència i l'immobilisme polític espanyol: pretenien que ETA s'autodissolgués sense oferir cap contrapartida política, únicament la sortida esglaonada dels presos entonant un "mea culpa" i amb el cap cot. Malgrat tot, ETA emeté un comunicat a la tardor, abans de la ruptura, on es comprometia a paralitzar gairebé de manera definitiva llur activitat si l'Estat Espanyol respectava la paraula de Euskal Herria en un hipotètic referèndum. Novament es volgué amagà el cap sota l'ala.

En aquest context de nul•la voluntat política, amb la detenció de Belén González, interlocutora d'ETA, es produí el trencament de la treva i la represa de la lluita armada amb la conseqüent cruesa que comporta. Durant el any 2000, vint-i-tres persones han mort com a conseqüència de la violència d'ETA, quatre militants de l'organització morien en esclatar el cotxe bomba que portaven al barri bilbaí de Boluta i es desarticulaven uns quants escamots.

S'han convocat eleccions el dia 12 de maig. Els pronòstics asseguren que el PP augmentarà en vots, EH en perdrà, el PSOE augmentarà 2 escons, el PNB es mantindrà, etc. Fins hi tot el pitjor escarni –victòria del PP– amb el reforçament espanyolista que comportaria, no s'aconseguiria la derrota de les aspiracions legítimes d'Euskadi, és dir, l'Autodeterminació o fins i tot, la Independència. S'equivoquen si creuen que més de la meitad de la societat basca renunciaria a llur pretensió de sobirania, per més que el PP compti amb tot l'aparell repressiu i la immensa pressió mediàtica que constantment va abocant el verí espanyolista. Associacions com "el foro de Ermua" -nascut arran d'un fet tràgic que provocà un terratrèmol emocional immens-, aposten per la destrucció del nacionalisme. S'els podria dir que Catalunya i Euskadi també han patit molts "ermuas" i no per això volen anihilar les persones que discrepen de llur ideari. El PP o el govern que sigui haurà de negociar l'arrel del problema, l'Autodeterminació, o bé d'assistir al degoteig inacabable de víctimes que causa la violència. Un resultat electoral és legítim però encara és més legítima l'Autodeterminació. Una consulta electoral et demana qui vols que et gestioni el que tens, en canvi, en un Plebiscit t'ho poden demanar tot sense cap limitació.

BRUTALITAT POLICIAL AL BRASIL I DESINFORMACCIÓ

Manresa, 20 de Febrer del 2001

En record de totes les persones assassinades per la brutalitat policial.

En plena ressaca olímpica, la magapressó de Carandú vivia el 2 d'Octubre de l'any "cobi", la carnisseria penitenciària més important de la història del Brasil. Cent onze persones empresonades perdien la vida a mans de la policia militar. Vuit anys després, els responsables de la matança encara no han passat per judici, i com diria Mª Teresa Campos, és a dir, el veïnat: Fins aquí tot normal.

El problema arribarà ahir, quan tota la premsa i automàticament tothom, queda esgarrifat davant els avalots generalitzats en les superpoblades garjoles del Brasil, país on es produeix un motí cada trensa-sis-hores.

Aquest motí general d'ahir, va durar vint-i-cinc hores amb el resultat de dotze persones mortes, presos, és clar.

Vuit anys enrere, la justícia militar va afirmar que en el cas dels cent-onze presos mort al norantados, no tenia cap competència i va passar el cas al Tribunal Superior de Justícia que, com el seu nom indica va restar en un estat superior.

Aquell any, la Fiscalia va implicar a cent-vint policies, que rebien ordres d'un coronel i ex-diputat anomenat Ubiratan Guimaraes, encara avui principa acusat d'aquella matança. Tot i això, aquell dia la premsa va dir allà que tan tranquils i tranquiles ens deixa: "...Según la policia...", "...Según fuentes del Gobierno..."

Ahir, per sort i per variar ho tornàvem a llegir entremig de dramàtiques fotografies i aquell: "... Continua en la página siguiente..."

Exemple: (dimarts 20-2-01), la segona pàgina d'un diàri del que no vull recorda el seu nom, deia: ".. Según la policía, de los doce presos muertos en diferentes prisiones, diez fueron asesinados por los propios presos y dos fueron abatidos por las fuerzas del orden, cuatro de cuyos miembros resultaron heridos..."

Com s'ho fan els presos que, quan maten assassinen?

En canvi els policies, són forces de l'ordre, perquè abaten i no assassinen?

Total, per dues pàgines tamany diari plenes d'informació sobre dotze presos morts, i com no, el "Según" sempre per davant.

Tradueixo "Según" al català i obtinc: segons. Busco al diccionari segons: Conforme amb..., vaja, que qui escriu el "Según" sinó està conforme amb quelcom de la versi´´o, Tururut!, qui gemega ja ha rebut!. Però tranquils, des del norantaset s'han construït quaranta noves presons al Brasil, tot i que pel seu govern en falten cent-trenta més, així els i les "sense terra" no podran queixar-se.

Sort en tenim del Rivaldo!

Gerard Massegú i Blanch
Militant de "Les Nits de Mar i Pau"

El sistema anarquista de hechos revolucionarios y de acción evoca natural e infaliblemente la aparición y el florecimiento de la libertad y la igualdad sin ninguna necesidad de institucionalizar la violencia o el autoritarismo". ***M. Bakunin***

HERIBERT BARRERA: FEIXISTA CATALÀ

Heribert Barrera. Aquest es el nom que te, aquests dies tothom al cap. Tothom n'ha sentit parlar aquests dies, encara que segurament molta gent no sap qui és.

Bé, començarem per dir que aquest home, que acaba de publicar un llibre amb els seus pensaments, és un ex-secretari d' ERC (esquerra republicana de Catalunya), de la qual cosa hauríem de poder deduir que és tracta d'un home d'ideals d'esquerres, i nacionalista. Si alguna cosa queda clara en el seu llibre és que es preocupa pel seu país, i s'hi preocupa de tal manera, que l'home s'emociona i es clar, a la seva edat ha decidit dir el que pensa d'una vegada.

Segons ell si l'actual ritme d'immigració continua, la seva estimada pàtria, Catalunya, desapareixerà en uns anys. Bé, aquesta sola afirmació, en si no té perquè ser cap atac xenofobic, encara que acompanyant-la com aquell qui no vol la cosa, per certs comentaris i afirmacions, i ben amanidet amb unes declaracions de suport a la llei d'immigració del govern neofranquista del Partit Popular, i la seva defensa de les teories del neonazi Haider, no costa gaire d'intuir un caràcter xenòfob i feixista en l'individu.

El més dur del cas es que sembla ser que la gent no ho troba una idea tant descabellada, potser perquè veuen en la immigració un problema real. El que no veuen és que el nostre, l'anomenat primer mon, els països desenvolupats, o com en voleu anomenar, som la causa directa de la immigració. Amb la instal•lació de les grans multinacionals explotadores als seus territoris, (per senyalar una sola cosa de la llarga llista d'abusos que es cometen a costa de l'anomenat tercer món), evitant el seu desenvolupament, i obligant-los a triar entre emigrar, i intentar sobreviure a mil i un obstacles, la majoria de les vegades per a ser brutalment apallissats per les nostres estimades forces repressives, i repatriats (això si no han mort abans, intentant deixar enrera la misèria en una patera).I si tenen la sort d'arribar vius, hauran de suportar unes condicions laborals deplorables i segurament seran insultats, si no apallissats per algun gorila racista descerebrat.

Doncs bé, sembla que a Barrera (com a tants d'altres descerebrats **nazi**onalistes), tant li fa tot això, l'únic que li sembla importar es el seu estimat territori i la seva estimada llengua, fet que d'altra banda em semblaria perfecte en una persona racional capaç d'entendre que, l'enemic a abatre no són els immigrants, sinó la causa, l'arrel del tumor, el causant de l'immigració, el sistema capitalista.

M'agradaria també fer esment de la lamentable forma en que van "informar" els mitjans de desinformació. TV3, en concret, és va limitar a comentar breument les declaracions d'aquest home posant èmfasi en una frase que deia: "em mereix més respecte un assassí d'ETA, que mata per ideals, que un assassí que mata per diners".

Tot i que trobo equivocats la gran majoria del recents d'atemptats d'ETA, aquesta no és una afirmació esgarrifosa, com pretenen. Simplement diu que ETA, mata per un somni, per un ideal en el que ells creuen, la seva independència, ja que per molt que ens ho vulguin fer veure d'una altra manera, el diàleg del que tant parla el govern popular, no es possible, ja que al govern, li interessa que ETA continuï atemptant per a tenir uns dolents a qui senyalar amb el dit.

Bé, les declaracions del sr. Barrera, em donen l'oportunitat de recordar a tots els analfabets, que tenen al cap la idea de feixista=Espanyol, que de feixistes i descerebrats n'hi ha tot arreu, i Catalunya no n'és l'excepció.

Per últim dir que s'ha sentit per fronts populars, que les declaracions de Barrera ja han tingut repercussions a la seu del Jovent d'Esquerra Republicana. Aquestes veus diuen que ja hi ha qui ha decidit deixar el Casal Moragues degut a que, en mostrar la seva opinió favorable als pensaments de Barrera, s'han trobat amb el rebuig popular de la resta de joves.

DISSIDENT

AMP

L'any 1996, aproximadament, es va instal•lar a Berga la multinacional A.M.P (Air Marine Products), empresa que en els seus inicis proveïa l'exèrcit americà i, posteriorment, a tot el mercat. Es caracteritza per Qun procés de selecció molt rigurós (psicotècnics, etc...) i llarg (unes 4 hores) en el que prima el valor de la persona segons els seus varèms i sembla ser que el Berguedà no entra dintre el que ells consideren apte, sent vergonyós que més del 50% de la plantilla sigui de fora de la comarca, havent-els-hi de pagar el viatge i l'estada fins que no s'instal•len en un lloc fix.

L'empresa es regeix per un sistema de treball de 5 torns (3 dies treballats, 3 de festa, 3 treballats, 6 de festa), de 12 hores diàries (un quart d'hora per esmorzar i 3 quarts d'hora per dinar). A més, durant els mesos d'estiu, degut a les vacances, els torns passen a ser en el primer mes de 3 dies treballats i 3 de festa i els següents 4 treballats i 2 de festa. Aquest sistema de treball beneficia l'empresa ja que no han de pagar ni hores extres ni plusos de cap de setmana o festius.

La política de l'empresa com a " bona multinacional " que és, es basa en la màxima producció deixant de banda el costat humà del treballador, arribant, fins i tot, a la coacció quan el treballador reclama els seus drets o es vol organitzar. Així també, existeix una clara diferència de tracte i sou entre les diferents seccions de l'empresa i entre les diferents plantes de producció a Catalunya (la planta de Montcada i Reixach reben un sou més elevat i plusos no existents a la de Berga degut a que l'horari de treball és l'habitual).

Una altra de les formes de coacció de l'empresa és la promesa, no complerta, de donar una formació al treballador perquè aquest pugui pujar de nivell i assolir unes condicions laborals millors, i així el treballador es conforma amb el que té esperant la possibilitat de poder millorar laboralment.

Per aquestes i altres raons denunciem la multinacional A.M.P (recentment adquirida per un altre monstre empresarial, el grup TYCO Electronics), pel seu tracte d'explotació, coacció i discriminació del treballador i més concretament del treballador berguedà.

UNA NOVA REFORMA LABORAL

La situació és lamentable i desoladora, encara que sembla que la majoria s'ho agafa amb indiferència. Començarem per dir, per exemple que els contractes temporals a Espanya representen una tercera part del total de contractes, però bé, avui deixarem a part aquest tema, ja que no és a les ETT sinó a la nova reforma laboral al que em vull referir. En aquesta segona entrega de la reforma laboral (recordem la del 97) s'han abaratit els costos d'acomiadament. Amb aquesta retallada la patronal, el govern i els sindicats oficials C.C. O.O i UGT (al servei del poder) estan atemptant contra un dels drets laborals bàsics, l'estabilitat laboral.

Quin sentit té un contracte indefinit si acomiadar no costa gens?

A més ens trobem també davant d'una privatització de les pensions, el que pretén el govern és que cada treballador vagi acumulant una part del seu capital per viure el dia de demà, això si, amb un salari mínim de 70000 deplorables pessetes. Pretenen canviar-nos l'actual sistema públic de pensions, evocat en un principi de solidaritat (els que treballem, mantenim als que ja no ho poden fer) per un sistema basat en uns principis capitalistes (amb la misèria que et paguen alimenta als teus, i no t'oblidis d'estalviar, si el dia de demà no vols morir-te de gana) que fomenta l'individualisme i la competitivitat, mostrant-nos als altres com a enemics i no com a companys, i acostant-nos cada vegada més a un sistema de capitalisme salvatge amb unes perspectives poc agradables per a la classe obrera. Però sort en tenim que "España va bien..."

David Cols

ÉS ETA UN ORGANISME GOVERNAMENTAL?

Per descomptat que no ho és, però no és una pregunta tan esbojarrada, ens intentarem explicar. Cada cert temps el nou atemptat d'ETA surt a tots els diaris, totes les televisions, ens bombardegen amb noticies manipulades pel poder i ens parlen de tolerància i intolerància, de "violents" i "no violents", de "demòcrates" i de "no demòcrates", de llibertat i de por etc.. Al dia següent es fa l'acte d'enterrament de la víctima i es fan manifestacions mes o menys multitudinàries segons la importància del mort. El cas és que ETA està al punt de mira de tot ciutadà que visqui a l'estat espanyol, són els grans dolents. Avui dia el gran monstre ja no és l'estat que ens roba dia a dia i és l'instrument d'uns quants per a assegurar-se la riquesa, ni el patró que viu a costa nostra i ens roba part del fruit del nostre treball, avui el gran papus és ETA. Aquesta organització, "plena de gent malvada que pot assassinar a qualsevol ciutadà innocent". Les manifestacions cada cop són més multitudinàries, a Barcelona després de l'assassinat d'Ernest Lluch es van comptabilitzar més d'un milió de persones que es manifestaven en contra d'ETA, aquesta xifra és matemàticament impossible, però, són cada cop moltes mes les persones que fan sentir el seu rebuig vers ETA.

Aquest poble que fa pocs anys es manifestava en grans multituds de persones a Montjuic contra el que realment l'oprimeix, contra l'estat, contra la burgesia, reivindicant i denunciant totes les injustícies que li tocava viure, avui dia es manifesta en contra d'ETA al costat de polítics i empresaris. Des de les files de la ciutadania cada cop estan sortint més veus a favor de la pena de mort, a favor de la repressió policial i en moltes manifestacions de rebuig a ETA es reivindica la legitimitat de la constitució.

Qualsevol estat necessita alguna cosa, alguna organització que el legitimi, que el faci funcional, que el faci veure útil als ulls de la ciutadania. Avui en dia aquesta "cosa" és ETA.

Ja en el que anomenen transició a la democràcia Martin Villa, ministre d'Interior (actualment president del consell d'administració d'Endesa) manifestà: "El verdadero peligro del gobierno español, no és ETA, sinó los libertários"

Els ciutadans demanen més policia, mes contunditat, a l'estat aquestes demandes li van com l'anell al dit. La gent ja no es preocupa perquè no arriba a final de mes, ara lluiten tots de bracet amb polítics i empresaris contra el nou enemic: ETA. Quan Martín Villa parla del "perill llibertari" ho diu perquè sap que els llibertaris no estan formats per X persones que fan atemptats que realment ajuden a legitimar l'estat, sap que es basa en l'ajuda de tothom, sap que mou masses i conta amb la culturització de la població, sap que és un moviment des de sota i que lluita per una revolució.

ETA es ven com a organització revolucionària, però l'estat s'està aprofitant –amb l'excusa d'ETA– per a acabar amb les organitzacions que realment si que ho són de revolucionàries. Tothom que lluiti i pugui representar un perill serà avui dia etiquetat d'etarra i criminalitzat per això. Crec realment que ETA és contrarrevolucionària doncs no fa res mes que fer el joc a l'estat. Si com a mínim fos recolzada per la societat basca, però també al País Basc hi ha un sector molt important de la població que té com a gran "papus" aquesta organització. Ja per acabar m'agradaria reflexionar sobre el perquè que avui en dia quan encara resten oberts casos sobre ETA dels anys vuitanta, com es que el cas de l'atemptat que podria haver costat la vida del que seria en un futur president del govern, dut a terme a l'any 1996 esta tancat??

Andreu Vilardell

"El anarquismo no es una receta política para la felicidad universal, ni un programa económico perfecto, una panacea; más allá de lo que ayer, de lo que hoy puede parecer ideal, hay siempre algo mejor, un resorte irrompible e incorruptible: el ideal. Se ha objetado que esa falta de programa y de concreción es la debilidad del anarquismo, pero esa es su fuerza permanente, su vitalidad, su piedra angular; su lema, su meta, es la defensa de la dignidad y de la libertad del hombre, y eso en todas las circunstancias y en todos los sistemas políticos, los de ayer, los de hoy, los de mañana..."

Diego Abad de Santillan

L'INSURRECCIÓ MINERA DE L'ALT LLOBREGAT

El que va passar a la conca de l'Alt Llobregat el gener del 1932, tot i la seva importància no ha estat analitzat ni estudiat per la majoria de historiadors; però aquest fet no és únic aquesta ignorància es repeteix en moltes de les fites que assoliren les organitzacions revolucionàries de l'època. Només alguns historiadors han fet justícia a l'hora d'explicar fets en els quals va participar-hi el poble en armes. Les realitzacions de la CNT i de la FAI, les col•lectivitzacions, tot el que van assolir durant la guerra els obrers en lluita ha estat ignorat o targiversat de tal manera que no reflexa a història tal com la van viure els nostres pares o avis. Som conscients d'aquest oblit i no ho podem consentir. La història del poder sembla ser una i només una (però la història inevitablement subjectiva) té moltes vessants, i hi ha moltes maneres d'enfocar-la, estudiar-la i per descomptat rescriure-la. Es pot escriure d'una o d'una altra manera però no es poden negar, targiversar o amagar fets, i és això el què han fet els historiadors de despatx amb la nostra història. Ja des de l'escola la història que s'explica no és honesta. Per tot això també ens hem de sumar al combat per la història.

El que va passar a la conca minera de l'Alt Llobregat va ser molt més que una vaga convencional, els obrers farts de les condicions a què estaven encadenats, s'alcen en armes i proclamen el comunisme llibertari. Dies abans dels fets, es fa una reunió de sindicat de la comarca, i a on a proposta del Salvador Robles es parla de la possibilitat de dur a terme una vaga general revolucionària, però tots, exeptuant el sindicat de Fígols s'hi mostraren contraris. Així no s'acordà res, però en Salvador va manifestar que ell i els seus companys, els demostrarien què era el comunisme llibertari.

A principis de gener, els obrers del tèxtil firmen unes bases amb els patrons, en aquestes es parlaven d'un augment dels salaris i es milloraven les condicions obreres. Paral•lelament el dia 17 de gener, Durruti, Pérez Combina i Artur Parera celebren un míting a Fígols, en el què ensenyen als obrers la manera de fabricar bombes i la manera d'actuar contra l'explotació a què estaven sotmesos.

Cal dir que exeptuant Fígols i algunes altres ciutats, el Berguedà era una comarca molt caciquil, carlina on l'Església movia les castanyes, i a on ni tan sols va arribar una esperança de millora al proclamar-se la República. Els obrers vivien en unes condicions pèssimes, es respirava un ambient d'esclavitud, els accidents a les mines eren molt elevats i els salaris de misèria.

Tornant a la cronologia, el dia en el qual els patrons havien d'aplicar els acords de millora, aquests els ignoren totalment. Així Berga es declara en vaga, és una vaga del sector del tèxtil però és una vaga convencional. El matí del 18 de gener, alguns obrers es presenten a les fleques a demanar pa, però no es produeixen incidents. El dia següent, el 19 de gener, aprofitant la vaga de Berga, Fígols s'aixeca en armes, es desarma al sometent, es recullen les armes de tothom que en tingués i es proclama el comunisme llibertari. La Guàrdia Civil després de rebre reforços de Berga, es reclou a la seva caserna que es vigilada pels obrers, la moneda s'aboleix i s'organitza un comitè revolucionari. En comptes de la moneda circulen uns "vales", que serveixen de moneda de canvi, s'hissa la bandera roja i negra i es proclama la llibertat de Fígols. No

es produeix cap tret, cap mort, cap ferit, la revolta avança sense sang. El obrers compren productes amb els vales a l'economat de l'empresa, però no es toquen els diners que hi havia a la caixa, s'organitzen patrulles de control que custodien els punts estratègics. Els miners –uns 800– tenen a les seves mans totes les instal•lacions de les mines, inmen els elements facciosos.

El dijous dia 21 de gener, surten de Saragossa forces de la Guàrdia Civil cap a Manresa, així com esquadrons de cavalleria i batallons. A Barcelona arriba un vaixell de guerra. En aquest mateix dia, la vaga s'extén als pobles on encara no ho havia fet. A Cardona es proclama el comunisme llibertari i hi condició i amb cultura obrera, es revolten i s'organitzen per acabar amb l'explotació.

Mentrestant, des de una condició molt més elevada, els polítics, intenten de criminalitzar la revolta, i parlen d'agents provocadors, de diners estrangers i intenten minimitzar el màxim les seves dimensions. També el dijous, el PSOE i l'UGT,

Solidaridad Obrera

AIT

AÑO III. Época IV — Barcelona miércoles 2 marzo 1932 — Número 367

Consejo de Ciento, 250, pral. 1.ª Teléfono número 32572. ADMINISTRACIÓN Y TALLERES: Consejo de Ciento, 251, bajos. Teléfono número 32571

A pequeñas dosis

Decíamos ayer... Bueno; ayer no dijimos nada, pero lo que es ahora nos van a oír en la Manchuria. Hemos estado en un invernadero por culpa de no sabemos qué guasa viva y porque el ministro de la Gobernación nos ha dado libertad de Prensa.

¡Sí; hemos estado cinco semanas aprensados. ¡Democracia y salero que hay en este pueblo!

Para no pecar de desalifados y poco duchos en órdenes de caballería, enviamos un caluroso saludo a toda la Prensa caballeril y asnal de la República y a los "caballicos" que chupan del bote parlamentario.

Entiéndase bien; saludamos a todos los que son armados y encrufados caballeros, empezando por el más chico y terminando por el más largo.

Y saludamos especialmente al policía Menéndez, al señor Moles y a su encantador hijo, a Maciá y a su pocta portátil, y, sobre todo, al invercucndo marino de la Gobernación (q. D. g.).

Durante las últimas huelgas hemos visto desplegar una actividad hasta ahora inusitada a los carabineros.

¡Es natural! Por algo el bendito Sanjurjo ha mudado de Cuerpo. Ha mudado sólo de Cuerpo, porque lo que es de ideas, sigue sustentando las republicanas de toda la vida.

Las malas ideas no se cambian tan fácilmente.

Anguera de Sojo sigue partiendo el bacalao en la Audiencia de Barcelona.

Antes de ir el señor Moles a Madrid para un asunto de sensacional interés para los burgueses catalanes ha comido con el inolvidable Anguera de Sojo.

Después de haber compulsado mentalmente ciertos hechos pasados en nuestro magín—sutidor de pensamientos descabellados—ha florecido la idea de que

POR LOS FUEROS DE LA VERDAD

Lo que fué y motivó el levantamiento revolucionario de las cuencas del Cardoner y del Llobregat

Contra las imposturas patronogubernamentales, la clase obrera debe solidarizarse con los encarcelados y deportados por los sucesos, ayudando a las familias de los mismos

Al reaparecer SOLIDARIDAD OBRERA no podemos dejar de hablar y enjuiciar los hechos revolucionarios recientemente acaecidos a través del país y de los cuales los desarrollados en las márgenes del Cardoner fueron los más importantes. En la fiebre de aquellos instantes, la Prensa que pudo hablar lo hizo, salvo rara excepciones, con el partidismo de clase que la caracteriza. Es necesario, pues, que al aluvión de comentarios oficiales, de sentido reaccionario que llenaron las columnas de los periódicos, sigan ahora las aportaciones veraces, restableciendo la verdad de lo sucedido, analizando las causas que lo provocaron.

Para la burguesía y el Gobierno de la República que la representa no hay nunca otros factores que los "agitadores profesionales", gentes indeseables a las que hay que exterminar por el hierro y por el fuego. En esta ocasión, ese plato se sirvió bien aderezado: se ha hablado de pactos entre extremistas de derecha y de izquierda, para derribar al régimen; del oro de Moscú; de los manejos de Martínez Anido; de la mano de los jesuitas moviendo secretamente el levantamiento revolucionario; de la masonería, y, sobre todo, de la F. A. I., de esta incomprendida organización ácrata de la que todo el mundo habla sin saber un ápice de su historia y desenvolvimiento.

Casares Quiroga, por su parte, se dió aires de fino detectivo diciendo un día que había tenido en sus manos todos los hilos del plan revolucionario que había de haber tenido todo el alcance de un vasto levantamiento, cultestatarios que se vienen sucediendo.

En estas columnas hemos expuesto repetidamente la situación de los pueblos de la región, protestando, día tras día de los abusos patronales, del desenfreno explotador de que son objeto los trabajadores. Los acontecimientos que tratamos, no fueron otra cosa, repetimos, que la consecuencia de tales iniquidades. Ante esa realidad, ¿dónde quedan las malintencionadas críticas de los enemigos del proletariado?

El mal queda en pie y contra ese vivir miserable se ha de rebelar siempre quien por la fuerza está sometido. Pero precisa, al contrario, que los compañeros se den cuenta de la necesidad de obrar enteramente de acuerdo con la organización que los representa, dejando a un lado las pequeñas escaramuzas y aprestándose todos para la gran batalla final; para esto hay que actuar con un plan de lucha que salte por encima de localismos.

Mientras esa compenetración llega, que llegará, sepamos unirnos contra todos los adversarios para defender a los compañeros caídos en manos de una justicia histórica, la cual, con tal de perpetuar el régimen de privilegio, no retrocede ni ante los más inhumanos castigos. ¡Por los compañeros deportados y encarcelados! ¡Por las víctimas todas de esta romántica página revolucionaria, es necesaria la unión de todos, reivindicando a la faz del mundo el móvil verdadero que impulsó y guió a nuestros compañeros.

Carbones de Berga «Sociedad Anónima», foco de explotación y servidumbre

¿Dónde está esa esclavitud?, han preguntado, pretendiendo negarla, algunos periodistas, para los cuales la misma les parció sólo un pretexto para los fines revolucionarios. Y bien, la explotación a la que el proletariado en general está sujeto, tiene en determinados lugares caracteres de la esclavitud propiamente dicha y uno de esos sitios son las minas de Carbones de Berga Sociedad Anónima.

Cuando días después de los sucesos trepábamos por las escarpaciones pirenáicas que rodean aquellos lugares nos producía la visita una gran extrañeza. Figols era repetido como el pueblo tipo de una insurrección libertaria y el pueblo no existía más que de nombre.

naturales excepciones, los mineros. Apenas la República proclamada, se dió un plazo a las monjas de 24 horas para que marchasen, realizándolo. El cura, que hacía también de maestro, marchó igualmente "como alma que lleva el diablo".

Los mineros estaban hartos de letanías, de embrutecimiento religioso, querían un maestro que enseñase racionalmente a sus hijos, deseaban vivir como seres libres. En las elecciones, votaron con fervor a la "Esquerra Republicana". Creían que escogían libertadores, en un régimen de justicia, y eligieron nuevos verdugos...

EL LEVANTAMIENTO REVOLUCIONARIO

LUCIONARIO

dose de todos los víveres del economato.

Todo ello no es más que un tejido de imbécilas mentiras.

Recorrimos casi todas las casas de San José y de San Corneio y en ningún sitio oímos una sola queja, un mal recuerdo de los revolucionarios.

Fué un momento de exaltación popular compartida por todos: hasta chiquillos habían con gran simpatía de la revolución rocial, del comunismo libertario, de la F. A. I y de la Confederación Nacional del Trabajo.

Pueden esforzarse los mercenarios de la pluma en inventar patrañas que ello no hará mella en el ánimo revolucionario de los trabajadores, los cuales van teniendo conciencia clara

ocasión, lo impersonal y colectivo del movimiento salte a la vista.

La voz de la calle que así señalaba a Prieto tuvo las naturales repercusiones en su familia. Su casa fué constantemente vigilada por la Guardia civil, no acercándose una voz fraternal en varios días. Y del hogar de quien la Prensa vil dijo haberse vendido al oro reaccionario para acabar con la República, se apoderó el hambre más espantosa.

Nunca el dolor y la miseria pudo presentar un cuadro más triste: moribunda la compañera de Prieto, hubo de pasar con sus cuatro hijos, con dos kilos de pan como único alimento, durante cinco días. Cuando visitamos aquella casa, limpia dentro de la más desnuda miseria, no acertamos a comprender todo lo que la vida encierra de implacable, de inhumana.

¿Qué habían hecho aquellos seres para merecer un abandono tal?

Pero es inútil que invoquemos los sentimientos humanos en la clase capitalista. Sólo la solidaridad de la clase obrera debe ir en apoyo de aquéllas y todas las víctimas sociales.

Al trasladar hoy estas impresiones de nuestra visita queremos hacer comprender a todos la necesidad imperiosa de unirnos más que nunca.

Como en Figols, en Cardona, Súria y otros pueblos de aquella comarca, de los que hablaremos oportunamente, hay víctimas que precisan nuestro apoyo.

Lucharon por al causa común y no deben regatearles ningún sacrificio...

Bajo el signo de la Confedera-

Hoy

Desde el fondo de un angustioso silencio se alza hoy de nuevo nuestra voz. Nuestra voz — acallada ayer por una fuerza adversa—, es lanzada ahora, como agudos alfileres, sobre quienes en todo momento fueros obstáculos en las vivas aspiraciones del proletariado.

Cuando se hace un difícil peregrinaje por senderos abruptos, es natural que se hagan altos en el camino. Nosotros no poseemos una fuerza absoluta. No hemos creído nunca que llegaríamos al final de nuestras duras jornadas con la misma firmeza que al comienzo. Sería querer rectificar el sentido biológico de las funciones humanas.

Nuestras fuerzas, como las de todos los partidos y escuelas, tienen su límite. Pero ahora nuestras fuerzas no han sido limitadas por el cansancio, sino por el poder brutalmente imperialista del Gobierno republicano. Hemos sido reducidos por cierto tiempo al silencio por causa de las malas artes gubernamentales. Fué la violencia, el terrorismo de arriba, quien nos hizo hacer un alto en el camino. Fué la violencia sin razón del Gobierno quien nos hizo replegar y estar quedo. No fué el cansancio ni el miedo, ni tampoco la falta de entusiasmo. La brutalidad oficial fué tan sólo.

El autoritarismo necesita siempre imponerse violentamente; sus razones son razones de plomo contra las que sólo pueden enfrentarse favorablemente las razones de plomo de los trabajadores. En este pavoroso desconcierto social, sólo pueden vencer las razones del plomo más poderosas.

No nos sorprende cuanto nos ha acaecido hasta hace poco. Mientras cínicos opresores, hemos de esperar que la barbarie sea vota viva y sangrienta de los ilustres hombres que detentan el Poder. Nuestros alegatos contra los pioneros de la mentira parlamentaria, no pueden producir—

cloent-hi el polvorí.

El dimecres dia 20 de gener la vaga s'expandeix Llobregat avall, arriba a Cardona, Súria, Balsareny, Navarcles, Sallent, i continua a Berga però sense caràcter revolucionari.

A Sallent la vaga és total, els obrers es fan amos de la ciutat i també proclamen el comunisme llibertari, s'hissa la bandera roja i negra, s'apoderen del polvorí, i desarhaurà incidents amb la Guàrdia Civil. Mentre que a Súria l'Ajuntament és ocupat pel poble revoltat i s'hissa, també, la bandera anarcosindicalista. A Navarcles, són les dones dels obrers les que enarboren la bandera. En aquests diferents pobles, es reparteixen fulletons informatius on s'informa de l'abolició de l'esclavitud, es tallen les vies de tren, es volen torres elèctriques, és a dir, els obrers conscients de la seva ordenen no secundar la vaga i al Parlament es vota a favor de l'utilització de l'exèrcit per aixafar el moviment. Aquest mateix dia la constant entrada i sortida de gent del nº4 de les Voltes d'en Clarís, just al davant de la Plaça Sant Pere, alertarà a un funcionari. Això farà que s'escorcolli un obrer que entrava, i el posterior personament d'una parella de Guàrdia Civil, aquest seran rebuts amb dues bombes llançades

desde la casa. Els obrers de la casa seran assetjats i el divendres dia 22, després de l'arribada a la plaça. De Sant Pere de 100 homes del regiment nº25 i d'haver llançat dues bombes més, es rendiran i seran detinguts.

L'exèrcit, en primer lloc, ocuparà Manresa, Súria, Cardona, Navarcles i la resta de pobles exeptuant Fígols, i es duran a terme detencions moltes vegades indiscriminades.

A Barcelona es detenen el dissabte, 35 militants anarquistes, entre ells Durruti i Cano Ruíz. Els detinguts es van portant al vaixell "Buenos Aires" anclat al port de Barcelona, i de moment es desconeix el destí dels pressos. El dia 23 també es declara en vaga Barcelona, però sols es secundada en un 50 %. Es clausura *Solidaridad Obrera*.

El dia 24, els miners de Fígols segueixen vivint en comunisme llibertari. Estan armats, disposen del polvorí i de dinamita, però en arribar les forces de repressió es rendiran sense oposició. Això segurament fou degut a què no begueren complertes les seves aspiracions d'extensió de la revolució a tot Espanya. Alguns miners fugiren per les muntanyes, però varen anar sent detinguts al llarg de la setmana. La revolta s'havia acabat, i la repressió que la seguiria seria molt contundent: els sindicats de les comarques, que participaren en la insurrecció foren clausurat, es detingueren molts obrers destacats, al Berguedà hi restaren tropes durant un temps, es clausuraren també per un temps diaris i publicacions anarcosindicalistes, i finalment 105 obrers foren empresonats en el vaixell "Buenos Aires"(apart dels que anaren a la Model) i deportats a la Guinea Equatorial, tot i que foren retornats per la mort d'un dels treballadors que s'havien declarat en vaga.

Tot i això, els miners de Fígols demostraren a tot el proletariat que una societat molt més justa i racional, no estava tan lluny, ni era tan utòpica com creien alguns. Aquella pràctica de gimnàstica revolucionaria va donar forces i esperances a molts proletaris, com ho demostra la posterior proclamació del comunisme llibertari a Terrassa.

És a dir, no fou en va, sinó que representà una empenta cap a la revolució social de 1936.

Andreu Vilardell

La lucha de clases creada por la esclavitud de los trabajadores y sus aspiraciones de libertad engendraron, en la opresion, la idea del anarquismo: la idea de la negacion total de un sistema basado en los principios de clase y el Estado, y su substitucion por una sociedad libre no-estadista de trabajadores bajo la autogestion".

Organizadora De Los Comunistas Libertarios producida por los participantes en el movimiento Makhnovista en la Revolucion Rusa

CONFESSIONS II

En l'article anterior, vaig quedar encegat envers la ràbia i l'odi que em produeix la gent de la qual parlava, i per això em vaig limitar a centrar-me sobretot a la fàcil feina de criticar-los a ells, i a les seves ments depravades en particular, i també a enumerar uns quants dels gairebé infinits errors comesos pel capitalisme, i pels seus creadors principals, Arkwright, Smith,... a l'hora de dissenyar-lo. Per això, ara voldria ser una mica més constructiu, i no parlar dels inacabables errors del capitalisme, sinó de que podem fer nosaltres per augmentar una mica l'edat de la Terra, i dels éssers vius de tot tipus que l'habiten, o sigui, explicar solucions alternatives per millorar la vida comuna de tot el món.

Un bon començament seria dirigir-nos cap a un model energètic descentralitzat, i basat en energies renovables, és a dir, no dependre de les grans empreses subministradores, sinó que cada casa o bloc de vivendes es podria produir la seva pròpia energia, i per exemple, aprofitant l'energia del sol que moltes vegades deixem perdre molt erròniament, tant pels motius ecològics, com pels econòmics, ja que l'utilització de l'energia solar suposa un estalvi bastant gran a llarg termini. Ens hauríem de dirigir a una reducció del consum energètic i de bens, per exemple, augmentant l'eficiència dels aparells, i fer un us més gran de transports que no utilitzem normalment, com el públic, la bicicleta o caminar.

Podem donar suport a les tasques que algunes organitzacions porten a terme, per conservar el mon de l'atac constant de les grans multinacionals. Perquè no tingueu cap excusa per no participar, aquí us deixo les dades d'una organització ecologista, que té uns projectes força interessants, i que es diu: Amazònia-assemblea de solidaritat, està al ptge del Crèdit 7 ppal. 08002, Barcelona. Tel. 93 3010171, i la seva web és www.pangea.org./sodepaub./amazonia. Si esteu interessats en el tema us podeu informar aquí, però el problema és que aquesta i les altres organitzacions gairebé són sempre de Barcelona, cosa que dificulta la comunicació, però per això existeix el telèfon i les noves tecnologies com internet. També hi podeu col•laborar com a membres del seu grup assemblaria, aportant idees, suggeriments, etc. Realitzant tasques administratives com respondre la correspondència, buscar i classificar informació, etc. Ajudar en les festes de solidaritat en que es participa, i com no, fent aportacions econòmiques al numero de compte:2100/3290/47/2100188670.

També podem promoure la condonació del deute extern, una cosa que perjudica molt als països endeutats, que han de buscar tots els mitjans possibles per retornar els diners, encara que sigui destruint els arbres que ens permeten respirar.

També es poden emprendre accions directes a les oficines de les diferents empreses destructores del medi ambient, i denunciar els responsables directes o indirectes de tanta destrucció.

No hem de deixar que ens robin el nostre futur davant dels nassos, els arbres que s'estan destruint formen part de l'humanitat i com una cosa nostra que és, l'hem de defensar.

Una persona molt sabia va dir: "l'home blanc viu perdut en un món que no entén, està ben sol. Infeliç cerca la felicitat, i quan veu la felicitat en els altres s'enfada i vol destruir-la perquè està buit per dins". Aquestes paraules deixen clar que l'home esta patint una fase desnaturalitzadora, està molt allunyat de la natura, i només la vol per destruir-la i treure'n beneficis, però no veu que seria molt més beneficiós per a ell aprendre a conviure-hi en comptes de destruir-la, i tampoc s'adona de que ha d'entendre a la natura per poder-se entendre a ell mateix. Per tant, no us conformeu si veieu les injustícies que estan passant, lluiteu perquè no es tornin a repetir. A més ens hem de recolzar els uns amb els altres per incrementar la nostra força i el nostre poder de decisió, no penseu que l'ajuda d'una sola persona és molt poca, tant com per considerar-se innecessària, ja que com vosaltres segur que hi ha molta altra gent que pensa el mateix, i que ajuda de mil maneres diferents a la gent més injustament necessitada.

Finalment us recomano que tingueu molt present aquesta frase tan encertada: SI EL PRESENT ÉS LLUITA EL FUTUR ÉS NOSTRE!

P.D.: Aquest article està dirigit a tots els conformistes que es creuen solidaris donant una mísera part del seu sou, que han guanyat explotant a altres homes que han nascut igual que ells, i són iguals en tot, només guarden una diferencia, només uns quants antònims els distingeixen, però són les paraules més importants i essencials per poder classificar dos éssers humans aparentment iguals. La paraula més primordial per poder separar a la gent és :classe social, burgès o treballador, torturador o torturat. TU DECIDEIXES!. Personalitza la teva ment pel be de tots, i sobretot, no et deixis imbecilitzar, que no et puguin capitalitzar!

Pepe

RECORRIÉNDOTE

Quiero morder tu carne
salada y fuerte
empezar por tus brazos hermosos
como ramas de ceibo
seguir por ese pecho con el que sueñan mis sueños
ese pecho-cueva donde se esconde mi cabeza
hurgando la ternura,
ese pecho que suena a tambores y vida continuada.
Quedarme allí un rato largo
enredando mis manos
en ese bosquecito de arbustos que te crece
suave y negro bajo mi piel desnuda
seguir después hacia tu ombligo
hacia ese centro donde te empieza el cosquilleo,
irte besando, mordiendo,
hasta llegar allí
a ese lugarcito
-apretado y secreto-
que se alegra ante mi presencia
que se adelanta a recibirme
y viene a mí
en toda su dureza de macho enardecido.
Bajar luego a tus piernas
firmes como tus convicciones guerrilleras,
esas piernas donde tu estatura se asienta
con las que vienes a mí
con las que me sostienes,
las que enredas en la noche entre las mías
blandas y femeninas.
Besar tus pies, amor,
que tanto tienen aún que recorrer sin mí
y volver a escalarte
hasta apretar tu boca con la mía,
hasta llenarme toda de tu saliva y tu aliento
hasta que entres en mí
con la fuerza de la marea
y me invadas con tu ir y venir
de mar furioso
Y quedemos los dos tendidos y sudados
en la arena de las sábanas

Goconda Belli

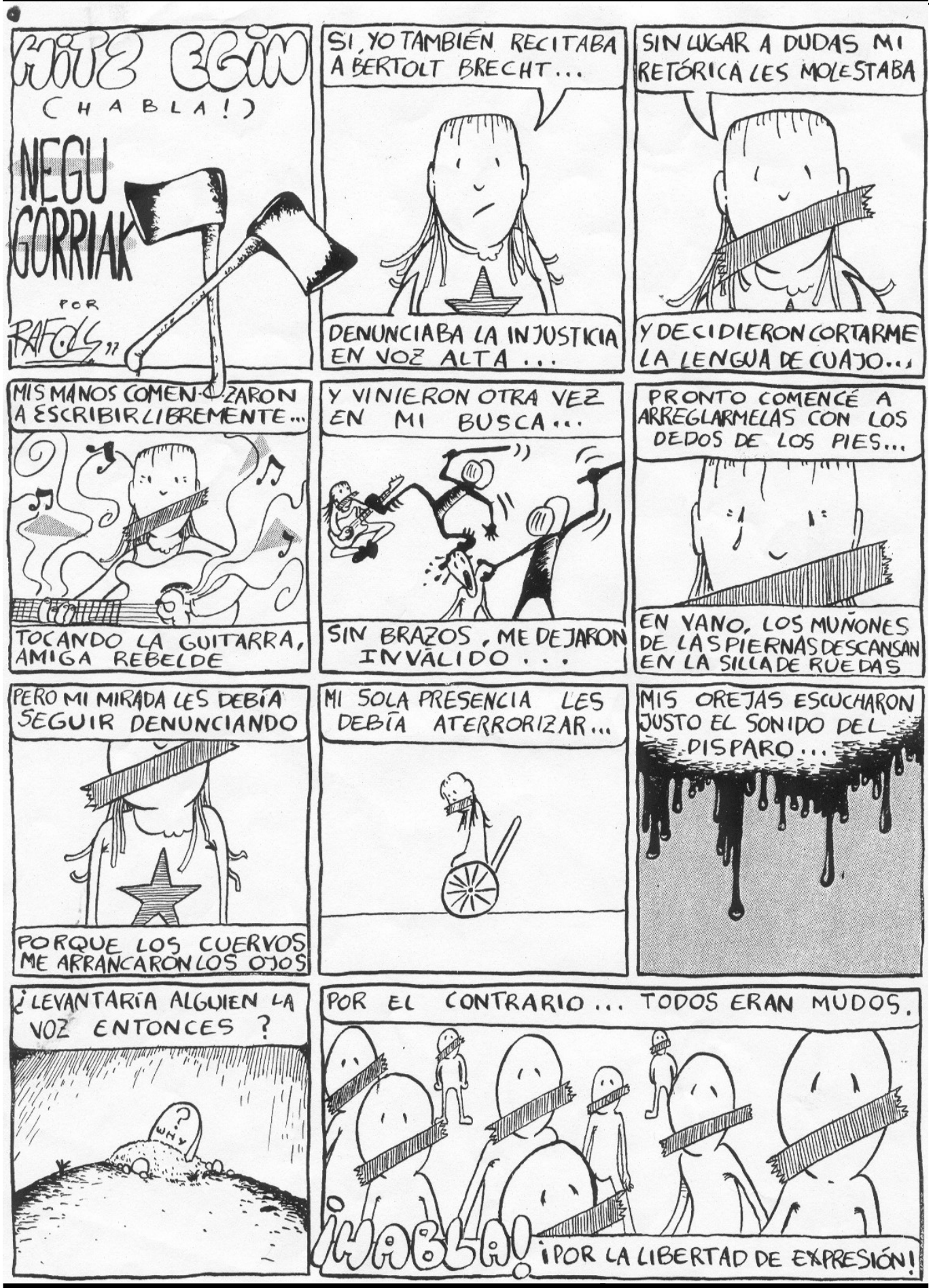
GAITZ EGIN
(HABLA!)
NEGU GORRIAK
POR RAFOLS
SI, YO TAMBIÉN RECITABA A BERTOLT BRECHT...
DENUNCIABA LA INJUSTICIA EN VOZ ALTA...
SIN LUGAR A DUDAS MI RETÓRICA LES MOLESTABA
Y DECIDIERON CORTARME LA LENGUA DE CUAJO...
MIS MANOS COMENZARON A ESCRIBIR LIBREMENTE...
TOCANDO LA GUITARRA, AMIGA REBELDE
Y VINIERON OTRA VEZ EN MI BUSCA...
SIN BRAZOS, ME DEJARON INVÁLIDO...
PRONTO COMENCÉ A ARREGLARMELAS CON LOS DEDOS DE LOS PIES...
EN VANO, LOS MUÑONES DE LAS PIERNAS DESCANSAN EN LA SILLA DE RUEDAS
PERO MI MIRADA LES DEBÍA SEGUIR DENUNCIANDO
PORQUE LOS CUERVOS ME ARRANCARON LOS OJOS
MI SOLA PRESENCIA LES DEBÍA ATERRORIZAR...
MIS OREJAS ESCUCHARON JUSTO EL SONIDO DEL DISPARO...
¿LEVANTARÍA ALGUIEN LA VOZ ENTONCES?
¿AHÍ?
POR EL CONTRARIO... TODOS ERAN MUDOS.
¡HABLA!
¡POR LA LIBERTAD DE EXPRESIÓN!

CRÍTIQUES DE CINEMA

GRANS CLÀSSICS:

- Senderos de Gloria (1957, EUA): Director: Stanley kubrick. Interpretes: Kirk Douglas, George Mc Ready i Adolphe Menjou. Una de les millors pel•lícules de la història del cinema dirigida per un geni com era Kubrick. El film és un duríssim al•legat antimilitarista i mostra la cruesa de la guerra com pocs altres. Destaquen els travellings horitzontals, gran novetat en el seu moment, és destacable també la gran interpretació de Kirk Douglas, potser la millor de la seva carrera, imprescindible. 84 minuts. B/N. Valoració: * * * * *.

- Ciutadà Kane (1940, EUA): Director: Orson Welles. Interpretes: Orson Welles, Joseph Cotten, Dorothy Comingore i Agnes Moorehead. Obra mestra basada en la biografia d'un magnat de la comunicació, Randolph Hearst, és considerada per molts com la millor pel•lícula de la història del cinema tot i que Welles tenia tan sols 25 anys quan la va dirigir. Destaquen els plans zenitals (des de dalt) quan la camera entra dins de la mansió del magnat mort. 118 minuts. B/N. Valoració: * * * *.

- El maquinista de la General (1926, EUA): Director: Buster Keaton i Clyden Bruckman. Interpretes: Buster Keaton, Marion Kack i Glen Cavander. Una de les comèdies més celebres de Keaton, relata la història d'amor no correspost entre un conductor de trens i una noia ambientada durant la Guerra de Successió americana. Basada en fets reals. Exel•lent i molt divertida. 76 minuts. B/N. Valoració: * * * *.

Marc Pons Canal

LA LLETRA A

La lletra a és una revista trimestral que tracta una gran varietat de projectes d'actualitat, socials, polítics i culturals.

Com ells mateixos es defineixen, són un espai de reflexió i de lliure discussió sobre la realitat quotidiana que ens envolta. Això vol dir que és una publicació oberta a tothom que hi vulgui dir la seva .

Destaquen també la profunditat i coherència amb que tracten temes d'interès general.

La seva òptica llibertària li dóna una importància fonamental dintre d'aquest moviment en els últims 10 anys.

Si us interessa col•laborar-hi o subscriu-vos-hi podeu contactar amb la revista de diferents maneres:

Salut i endavant.

Apartat de Correus 314 — 43280 Reus. -08001- BCN-

El Lokal — c/ de la Cera, 1 bis.

www. Pangea.org/ la lletra a — e-mail: lletra a @ entorn.net

DESEO DE SER UN PIEL ROJA

És l'adaptació dramàtica del XXII Premi Anagrama d'Assaig, titulat amb el mateix nom.

És un espectacle compromès amb el temps que ens ha tocat viure; l'autor del text "pensa amb les vísceres", ja que són les nostres vísceres les primeres que reaccionen davant la intolerància, el racisme i qualsevol genocidi i extermini.

L'obra fa un paral•lelisme entre el nou ordre del nostre present (ja perfilat en les reserves índies americanes) i a Auschwitz, i afirma que seran la poesia i l'idealisme les úniques sortides d'aquest sistema penitenciari.

ON ENS PODEU TROBAR I ALTRES

TOTS ELS DILLUNS A LES 20:00 H., L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ REALITZA LA SEVA ASSEMBLEA.
PENSA I ACTUA, PARTICIPA!

L'ASSEMBLEA REDACTORA DEL PÈSOL NEGRE ES REUNEIX ELS DIJOUS A LES 20:00 HORES, A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ.

PER POSAR-TE EN CONTACTE AMB NOSALTRES, PARTICIPAR EN EL PÈSOL O FER-NOS ARRIBAR TREBALLS: POTS VENIR A L'ASSEMBLEA DEL PÈSOL, FER SERVIR L'APARTAT DE CORREUS 16 DE BERGA (08600), O ENVIAR-HO A L'ATENEU LLIBERTARI (C./ PINSANIA S.N); INDICANT "PÈSOL NEGRE" AL SOBRE. TAMBÉ POTS FER SERVIR EL CORREU ELECTRÒNIC:

pesolnegre@mixmail.com

L'ASSEMBLEA DEL ***CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS*** *ES DUU A TERME EL DISSABTE A LES 15:30 H. AL BAR ESCAC. SIGUES LLIURE I CULTURITZA'T.*

PARTICIPA!

CONCURS DE DIBUIXOS

SALUT COMPANYS/ES, DEGUT ALS NOSTRES ESFORÇOS PER CONTINUAR TIRANT ENDAVANT AQUESTA (PUTA MARE!!!) REVISTA DE CRÍTICA, DENÚNCIA, BLA, BLA, BLA... FAREM UN SORTEIG ENTRE TOTS ELS DIBUIXOS QUE ENS ARRIBIN, PER A FER SAMARRES DEL PÈSOL. I HAY PREMIO!!!. PODEU FER ARRIBAR ELS VOSTRES DIBUIXOS A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ (C/PINSANIA, CAL CORNETA) O BÉ, PER CORREUS, A CAL CORNETA S/N (BAIXOS). MÉS INFORMACIÓ A L'ATENEU.